

ЗАКОН

О НАЦИОНАЛНОМ ДНК РЕГИСТРУ

Предмет закона

Члан 1.

Овим законом уређују се успостављање и садржина националног ДНК регистра резултата форензичко-генетичке анализе дезоксирибонуклеинске киселине (у даљем тексту: Регистар) за потребе кривичног поступка, утврђивања идентитета несталих или непознатих лица и лешева, делова тела, као и обрада података добијених форензичко-генетичком анализом и друга питања од значаја за вођење Регистра.

Значење израза

Члан 2.

Поједини изрази употребљени у овом закону или у прописима који из њега произилазе, имају следеће значење:

1) **ДНК анализа, односно анализа дезоксирибонуклеинске киселине**, у смислу овог закона, јесте форензичко-генетичка анализа биолошког материјала, извршена за потребе кривичног поступка или поступка утврђивања идентитета, којом се добијају ДНК профили, који се уносе у Регистар;

2) **локус** је одређени специфични део молекула ДНК;

3) **алел** је варијанта одређеног локуса;

4) **ДНК профил** је податак који представља резултат ДНК анализе. Јединствени ДНК профил је ДНК профил утврђен анализом неспорног или спорног биолошког узорка пореклом од једне особе. Мешани ДНК профил је ДНК профил утврђен анализом биолошког узорка пореклом од више од једне особе;

5) **Европски стандардни сет (ESS)** означава међународно усвојени скуп локуса;

6) **интерполов стандардни сет локуса (ISSOL)** је међународно усвојени скуп локуса који користи Интерпол;

7) **биолошки узорак**, у смислу овог закона, је сваки биолошки материјал хуманог порекла, који се може довести у везу са кривичним делом или узорак узет у циљу утврђивања идентитета, на којем се може извршити одговарајућа ДНК анализа;

8) **неспорни биолошки узорак** је биолошки материјал узет од лица или леша коме је претходно утврђен идентитет;

9) **спорни биолошки узорак** је биолошки материјал непознатог порекла.

Употреба родно осетљивог језика

Члан 3.

Сви изрази у овом закону имају једнако родно значење, без обзира да ли се користе у мушком или женском роду и односе се подједнако и на женски и на мушки род.

Успостављање, вођење, циљ и сврха успостављања Регистра

Члан 4.

Регистар води министарство надлежно за унутрашње послове преко надлежне форензичке службе (у даљем тексту: Министарство).

Министарство је одговорно за тачност података из Регистра.

Регистар се успоставља за потребе вођења кривичног поступка и утврђивања идентитета несталих или непознатих лица и лешева и делова тела.

Подаци из Регистра могу се обрађивати само на начин да би се постигла сврха обраде за коју су подаци прикупљени, односно није дозвољена обрада података на основу које се могу установити физичке, биохемијске, физиолошке или психолошке карактеристике, односно специфичне наследне особине.

Ажурирање и брисање, рокови чувања и мере заштите података у Регистру, прописани су посебним законом којим се уређују евиденције и обрада података у области унутрашњих послова.

Подаци из Регистра могу се размењивати и преносити међународним организацијама, односно државама, у складу са овим и другим законом.

Садржина Регистра

Члан 5.

Регистар садржи:

- 1) Базу ДНК профила утврђених из неспорних биолошких узорака;
- 2) Базу ДНК профила утврђених из спорних биолошких узорака;
- 3) База ДНК профила утврђених у кривичним поступцима достављених из свих ДНК лабораторија из Републике Србије.

База ДНК профила утврђених из неспорних биолошких узорака садржи:

- 1) Збирка ДНК профила лица над којима је извршена форензичка регистрација;
- 2) Збирка ДНК профила лица којима је суд одлуком о изрицању кривичне санкције одредио узимање узорка;
- 3) Збирка ДНК профила лица осуђених за кривична дела одређена у закону којим се уређују посебне мере за спречавање вршења кривичних дела против полне слободе према малолетним лицима;
- 4) Збирка ДНК профила који су достављени од стране надлежних органа у оквиру међународне полицијске или правосудне сарадње;
- 5) Збирка ДНК профила утврђених ради елиминације сумње.

База ДНК профила утврђених из спорних биолошких узорака садржи:

1) Збирка јединствених ДНК профила лица којима се утврђује идентитет, као и ДНК профила других лица достављених у сврху њихове идентификације;

2) Збирка јединствених ДНК профила лешева којима се утврђује идентитет;

3) Збирка јединствених ДНК профила који су добијени из спорних биолошких узорака;

4) Збирка ДНК профила који су достављени од стране надлежних органа у оквиру међународне полицијске или правосудне сарадње;

5) Збирка мешаних ДНК профила.

База ДНК профила утврђених у кривичним поступцима достављених из свих ДНК лабораторија из Републике Србије садржи:

1) Збирку регистрованих ДНК лабораторија која садржи: назив лабораторије, адресу, податке за контакт и податке о акредитацији;

2) Збирку утврђених ДНК профила из неспорних биолошких узорака у тренутку достављања података у Регистар;

3) Збирку утврђених јединствених ДНК профила из спорних биолошких узорака у тренутку достављања података у Регистар.

Свака појединачна збирка садржи своју посебну евиденцију идентификационих података, која садржи: ДНК профил, име, презиме (претходно презиме), име родитеља, датум и место рођења и јединствени матични број грађана, ознаку предмета органа који води поступак и лабораторијски деловодни број, податке о пореклу узорка, име техничара и аналитичара који су радили са биолошким узорком из кога је добијен ДНК профил и назив и седиште лабораторије која је извршила анализу.

Прикупљање резултата ДНК анализе

Члан 6.

Лабораторија која је по наредби органа поступка извршила ДНК анализу, дужна је да, истовремено са достављањем записника о вештачењу органу поступка, достави утврђене ДНК профиле и расположиве идентификационе податке Министарству, ради уноса у Регистар.

У случају узимања неспорног биолошког узорка за потребе вршења ДНК анализе у оквиру кривичног поступка, један примерак неспорног узорка (букални брис) обавезно се доставља Министарству, ако наведену анализу обавља неакредитована ДНК лабораторија у складу са стандардом SRPS ISO/IEC 17025:2006 или одговарајућем стандарду по ком се акредитују форензичке лабораторије, а ради тачности података који се уносе у Регистар.

Подаци о акредитованим ДНК лабораторијама у Републици Србији доступни су јавности у оквиру регистра које води надлежно тело Републике Србије, у складу са законом којим се уређује акредитација.

Лабораторија из става 2. овог члана ће, ако није могуће узети букални брис у смислу става 2. овог члана, Министарству доставити крв или други биолошки материјал лица који је подобан за ДНК анализу.

Упоредивање ДНК профила

Члан 7.

Надлежни орган поступка за потребе вођења кривичног поступка може захтевати претраживање Регистра ради упоређивања ДНК профила добијеног ДНК анализом, са подацима који се већ налазе у Регистру, без одлагања.

Захтев се доставља у писменом облику, а изузетно усмено, уз обавезу накнадног достављања писаног захтева.

Чување података у Регистру

Члан 8.

Чување података у Регистру врши се у електронском облику, применом информационо-комуникационих технологија.

Чување података у Регистру врши се уз примену одговарајућих физичких и техничких мера заштите.

Приступ подацима у Регистру дозвољен је само овлашћеним лицима форензичке службе Министарства, примењујући мере из става 2. овог члана.

Подаци из Регистра архивирају се на начин који обезбеђује високу доступност подацима уз обезбеђење података од губитка и оштећења.

Свака обрада података у Регистру евидентира се у посебној евиденцији која садржи: име, презиме и јединствени матични број лица које врши обраду, датум и време обраде, врсту обраде и предмет обраде.

Надзор

Члан 9.

Надзор над спровођењем овог закона и прописа донетих на основу овог закона врши Министарство.

Рок за успостављање Регистра и доношење подзаконског акта

Члан 10.

Регистар ће се успоставити у року од две године од дана ступања на снагу овог закона.

Све ДНК лабораторије на територији Републике Србије су у обавези да доставе Министарству у електронској форми ДНК профиле и идентификационе податке који су добијени за потребе кривичног поступка, утврђивања идентитета несталих или непознатих лица и лешева, као и делова тела, којима располажу на дан ступања на снагу овог закона, а најкасније у року од две године од дана ступања на снагу овог закона.

Начин вођења Регистра и ближе услове за размену и преношење података из Регистра прописује Влада, у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

Ступање на снагу

Члан 11.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење овог закона садржан је у чл. 42. и 97. став 1. тачка 2. Устава Републике Србије.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Према Националном програму за интеграцију у Европску унију (НПИ), који је донела Влада Републике Србије 2008. године, у оквиру полицијске сарадње и борбе против организованог криминала, стр. 619, међу краткорочним приоритетима предвиђено је формирање националне ДНК базе података, а такође, између осталог и омогућавање услова за поштовање стандарда Интерпола. И Интерпол и Европол су усвојиле стандарде поступања у размени ДНК података и они су од 2010. године исти (12 маркера поменутих у овом закону, који се заснивају на сарадњи и истраживањима Европске мреже научних форензичких института - ЕНФСИ). Са друге стране, Национални криминалистичко-технички центар, Управе криминалистичке полиције, у Дирекцији полиције, МУП Републике Србије, тесно сарађује са ЕНФСИ – јем и пуноправни је члан те мреже још од 2009. године. Један од иницијатора програма усвајања стандарда ISO 17025, у програму ЕМФА 2 је управо ова високоцењена међународна организација и МУП Републике Србије је, у складу са важећим одлукама министра унутрашњих послова, успешно завршио акредитацију ДНК лабораторије. У исто време, ова унутрашња организациона јединица МУП већ води одређене евиденције на основу Закона о полицији и власник је престижних GEDNAP сертификата за које аплицирају сви форензички центри у свету, не само у Европи, тако да као референтна лабораторија, има једнаке техничке капацитете европским и светским, и већ има потребне минималне капацитете за спровођење овог закона неопходна су минимална побољшања материјалних и људских ресурса за пуно спровођење, али је најважније да основа за то већ постоји, и то на оперативном нивоу.

Увођење биолошког вештачења методом ДНК анализа у полицијску, тужилачку и судску праксу пружа неограничене могућности за откривање непознатих извршилаца кривичних дела уз истовремену могућност елиминисања појединих осумњичених као извршилаца кривичних дела. Ова метода користи се и ради утврђивања идентитета непознатих, несталих особа и идентификације лешева.

Резултати који су до сада добијени том врстом вештачења и који се чувају у „интерним базама података” појединих лабораторија послужили су као основ за расветљавање појединих тешких кривичних дела у којима је извршилац био непознат у време када је биолошки материјал достављен на вештачење у те лабораторије.

Према подацима Интерпола, објављеним још у 2003. години, 26 земаља у Европи има оперативне ДНК базе података. Стога, сматрамо да је неопходно да и наша земља као чланица Савета Европе, на путу укључивања у Европску Унију, створи законске услове за вођење ДНК регистра. Један од разлога за доношење овог закона садржан је и у потреби јединствене борбе против тероризма и организованог криминала у којој учествује и наша земља.

При изради Предлога закона сагледана је Препорука бр. (92) 1 Савета Европе о заштити генетичке приватности. Такође, одредбе Предлога закона усаглашене су и са међународним документима које је ратификовала наша

земља, као што је Европска конвенција о заштити људских права и основних слобода.

Примена ове методе вишеструко повећава могућност откривања и доказивања кривичних дела тешких случајева силовања са убиством жртве која у конкретним околностима другим мерама нису могла бити откривена и доказана. Метода се показала и веома ефикасном при разјашњавању осталих кривичних дела (убиства, разбојништва, провалне крађе, бега возача с места саобраћајне несреће итд.) код којих долази до преноса биолошког материјала са починиоца на жртву, односно са жртве на починиоца, чиме се доказује контакт између две особе, или је пак утврђен пренос биолошког материјала са починиоца (или жртве) на место несреће или са места несреће на починиоца или жртву, чиме се доказује присуство неке од тих особа на одређеном месту, или је дошло до преноса биолошких материјала са особе (извршиоца или жртве) на одређене предмете који су коришћени приликом извршења кривичног дела.

ДНК доказ показао се веома корисним не само при разјашњавању појединачних, већ и приликом доказивања серијских кривичних дела код којих је долазило до остављања биолошких трагова. ДНК вештачењем може се несумњиво доказивати присуство исте особе (тј. осумњиченог) на више места или пак њено учешће у извршењу већег броја кривичних дела.

Увођењем у криминалистичку праксу компјутеризованих база ДНК профила регистрованих и непознатих учинилаца кривичних дела, могућност повезивања једне особе са извршењем већег броја кривичних дела вишеструко се повећава.

ДНК вештачења биолошких материјала нису само значајна за откривање и доказивање учешћа одређене особе при извршењу кривичног дела, већ и за елиминацију невино осумњичених, те за идентификовање непознатих особа и лешева (након кривичних дела, појединачних или масовних несрећа, природних катастрофа, случајева прикривања идентитета итд.).

Савремене методе ДНК идентификације особа веома су осетљиве, тако да је за вештачење довољна минимална количина биолошког материјала, која чак и није видљива под уобичајеним условима посматрања.

Као што не постоје две особе које имају исти отисак прста, тако не постоје ни две особе које имају исти генетски профил сем у случају једнојајчаних близанаца. Идентификација особа на основу ДНК вештачења сматра се најефикаснијом техником идентификације особа, тј. осумњичених, на основу биолошког материјала који је остао на месту извршења и незамењива је при расветљавању и доказивању насилничких (нпр. сексуалних) кривичних дела. Метода је апсолутно поуздана при елиминацији невиних особа и веома сигурна при позитивној идентификацији извршилаца.

На основу ДНК анализе могу се идентификовати и животиње (нпр. случајеви угриза пса), као и биљке (нпр. упоређивање биљне вегетације са одећом осумњиченог, односно оптуженог и места несреће), што је још једна могућност за успешније расветљавање кривичних дела.

Посматрано са аспекта терета доказивања у кривичним стварима, ДНК доказ има снагу, према којој могућност другачијег тумачења остаје изван разумне сумње. До сада није забележен случај у свету да две особе (које нису једнојајчани близанци) имају исти ДНК профил.

Увођењем у криминалистичку праксу електронске базе података ДНК профила, значајно се повећава могућност повезивања починиоца са извршењем кривичног дела, док ће оснивање базе података ДНК профила допринети скраћењу трајања и смањењу трошкова кривичног поступка.

Делатност Министарства унутрашњих послова уређена је Законом о министарствима и Законом о полицији. У последњем поменутом закону је и

назначено да полиција води ове врсте евиденција, док је у Законнику о кривичном поступку назначено – процесно – како то урадити.

Једноставно речено, доношењем овог закона на једном месту би се сабирали подаци о свим материјалним траговима који садрже ДНК, који су анализирани у разним судским поступцима, а служили би за формирање јединствене националне базе података. То значи да би се подаци ове врсте практично сакупљали у регистру, у зависности од случајева у којима се ДНК анализа користи. Са друге стране, међународна заједница, а посебно ЕУ, Интерпол, Европол инсистирају на уједначеној пракси како би се ефикасно могли размењивати подаци у складу са законима и међународним споразумима и уговорима.

Поред тога, велики број држава у Европи и свету има оперативне ДНК базе података и врше размену података у складу са важећим прописима, што је од великог значаја у борби против тероризма и организованог криминала.

Доношење овог закона је израз савремених потреба које воде остваривању два значајна циља. Први је стварање нормативне основе за ефикаснији и економичнији кривични поступак; други је обезбеђивање потпуне заштите људских права и слобода загарантованих Уставом и међународним актима.

У изради овог закона сагледана су решења заступљена у упоредном законодавству или припремним актима појединих европских земаља и земаља из окружења (Република Хрватска, Босна и Херцеговина и Црна Гора). Водило се рачуна о усклађености одредаба овог закона са одредбама Кривичног закона, Закона о кривичном поступку и закона који регулише заштиту података о личности, са једне, као и са европским правним тековинама, са друге стране.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Чланом 1. Предлога закона дефинисан је предмет закона.

Чланом 2. Предлога закона уређено је значење израза и појмова употребљених у овом предлогу закона.

Чланом 3. Предлога закона дефинисана је употреба родно осетљивог језика.

Чланом 4. Предлога закона уређено је успостављање, вођење, циљ и сврха успостављања националног ДНК регистра.

Чланом 5. Предлога закона уређена је садржина регистра.

Чланом 6. Предлога закона уређено је питање прикупљања резултата ДНК анализе.

Чланом 7. Предлога закона дефинисано је упоређивање ДНК профила.

Чланом 8. Предлога закона уређено је чување података у Регистру.

Чланом 9. Предлога закона уређено је питање надзора над спровођењем овог закона и прописа донетих на основу овог закона.

Чланом 10. Предлога закона утврђен је рок за успостављање Регистра, као и рок за доношење подзаконског акта.

Чланом 11. Предлога закона прописано је ступање на снагу овог закона.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона није потребно обезбедити средства у буџету Републике Србије.

АНАЛИЗА ЕФЕКТА ЗАКОНА

1. Одређивање проблема које закон треба да реши

Законом треба да се успостави национални ДНК регистар, за потребе вођења кривичног поступка и расветљавања кривичних дела, утврђивања идентитета несталих или непознатих лица и лешева, делова тела, као и обрада података добијених форензичко-генетичким анализама.

2. Циљеви који се доношењем закона постижу

Примарни циљ који се постиже доношењем закона је успостављање јединствене ДНК базе за потребе вођења кривичног поступка, док је секундарни циљ - размена података из ДНК базе, у складу са домаћим и међународним правним нормама. Према важећем домаћем законодавству (посебно Законик о кривичном поступку и Закону о судским вештацима), орган поступка може у кривичној ствари дати наредбу за ДНК вештачење како државном органу, тако и другим установама, правним и физичким лицима. У том смислу, извршене ДНК анализе и њихови резултати су у рукама појединачних ДНК лабораторија и органа поступка, тако да у овом тренутку не постоји систематизована збирка ових података. Често се вештачења неспорних узорака могу понављати, што је повезано са великим трошковима и поскупљивањем самог кривичног поступка, који директно утичу на буџет Републике Србије.

Са друге стране, потребно је успоставити базу која ће омогућити међународну размену ових података у исте сврхе, што је и захтев који произилази из Поглавља 24 у преговорима са ЕУ.

Систематизацијом ДНК података, законски прописаном процедуром прибављања и чувања ових података на једном месту, као и контролом обраде истих од стране надлежних државних органа, утврђени и идентификовани проблеми треба да се реше. Након систематизације података, Република Србија ће бити спремна и за међународну размену, предвиђену европским законодавством и бројним међународним споразумима чији је потписник Република Србија.

Усвајање достигнутих техничких стандарда на међународном плану, учиниће да се и на домаћем плану методологија поступања не разликује, што је веома важно за кривични поступак у било којој земљи и за признавање таквих резултата као материјалних доказа.

3. Да ли су разматране могућности решавања проблема без доношења акта

С техничког аспекта могућност размене оваквих података могла би се реализовати помоћу одговарајуће информатичке инфраструктуре тако да ДНК лабораторије са територије Републике Србије достављају податке - резултате ДНК анализа заинтересованим лицима и државама.

Међутим, Влада, односно Министарство унутрашњих послова је потписник одређених међународних споразума, који су потврђени у Народној скупштини, тако да МУП има одређене обавезе према другим земљама и међународним организацијама које проистичу из наведених споразума, док друге ДНК лабораторије (како приватне, тако и оне у оквиру одређених институција и установа) немају.

Такође, прописи ЕУ који спадају у секундарно, тј. обавезујуће законодавство намећу обавезу државама чланицама да успоставе јединствену националну базу ДНК података и омогуће аутоматску размену ових података уз максималну заштиту личних података.

С тим у вези, а увидом у законодавну праксу бројних европских држава (чланица и оних држава које претендују да постану чланице ЕУ) предметно питање је решено доношењем посебног закона којим је уређена ова област.

4. Зашто је доношење закона најбољи начин за решавање проблема?

У складу са напред наведеним, постоје обавезујуће одредбе европских прописа који нас обавезују да расположивим инструментима транспонујемо, односно уградимо одредбе тих прописа у правни систем Републике Србије.

Имајући у виду да одредбе које регулишу питање ДНК базе података и обраде ових података недостају у нашој правној регулативи, овај закон представља најбоље решење конкретног питања.

5. На кога и како ће највероватније утицати решења у Закону?

Законска решења ће утицати на квалитет кривичног поступка у смислу доступне јединствене базе ДНК података за потребе доказних радњи у поступку, али и провере, односно упоређивања резултата вештачења.

Предложена законска решења ће утицати на све грађане Републике Србије, у смислу већег процента расветљавања кривичних дела и кажњавања починилаца истих, а самим тим и већег степена безбедности и сигурности грађана.

ДНК анализе у лабораторијама се и даље раде по устаљеним принципима у складу са наредбама органа поступка. Лабораторија, односно вештак кога одреди орган поступка у својој наредби, извршиће ДНК анализу у складу са другим законом који уређује кривични поступак.

ДНК лабораторије (оне коју су у оквиру државних органа, установа и правна или физичка лица у приватној својини) ће бити у обавези да резултате извршених ДНК анализа достављају, како органу поступка, тако и форензичкој служби министарства надлежног за унутрашње послове, које ће бити надлежно за успостављање и вођење јединствене националне ДНК базе, чије се успостављање и остала релевантна питања уређују овим законом.

Важно је поменути и финансијски аспект доношења овог закона, у смислу његове позитивне импликације на буџет Републике Србије. Наиме, смањиће се трошкови судских поступака, што ће са једне стране утицати на буџет државе, а са друге и на смањење трошкова осуђених лица за извршена непотребна вештачења која су често дуплирана.

У националном ДНК регистру ће се налазити подаци подобни за компарацију са другим земљама и међународним организацијама као што су нпр. Интерпол и Еуропол.

Такође, формирање европске збирке у другом кораку ће бити омогућено, као и аутоматска обрада ових података по приступању ЕУ и усвајању Прумског споразума у прекограничној сарадњи, борби против организованог криминала и борби против тероризма.

6. Какве трошкове ће примена закона изазвати грађанима и привреди, а нарочито малим и средњим предузећима?

Највеће улагање подразумева обезбеђивање адекватне информатичке инфраструктуре у којој ће бити похрањена национална днк база података. Средства за успостављање ове базе обезбеђена су из пројеката, тако да за спровођење закона није потребно обезбедити средства из буџета Републике Србије.

Одређена улагања подразумевају едукацију и писање процедура, што преваходно има утицај на временски оквир и људске ресурсе.

Закон не производи финансијске трошкове грађанима и привреди.

7. Да ли позитивне последице доношења закона такве да оправдавају трошкове које ће он створити?

Имајући у виду напред наведено, нема потребе за посебним образложењем.

8. Да ли се законом подржава стварање нових привредних субјеката и тржишна конкуренција?

/

9. Да ли су све заинтересоване стране имале прилику да се изјасне о закону?

У периоду од 19.10. до 10.11.2016. године спроведена је јавна расправа о наведеном нацрту закона, која је реализована кроз неколико округлих столова у градовима у Републици Србији (Београд, Ниш и Нови Сад).

Учесници јавне расправе били су: представници ДНК лабораторија које се баве форензичком ДНК анализом, представници правосудних органа, представници Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, као и многи заинтересовани полицијски службеници, нарочито они који се баве пословима у области криминалистичке технике.

Такође, Нацрт закона је истом периоду био доступан заинтересованој јавности на званичној интернет страници Министарства унутрашњих послова и на порталу е-управе.

Након окончане јавне расправе, квалитетне примедбе и сугестије стручне јавности уграђене су у финални текст Нацрта закона.

Најзначајније примедбе, предлози и сугестије које су изнете током јавне расправе су: обавеза акредитације других ДНК лабораторија у РС, у смислу предвиђених кратких рокова за акредитацију и трошкова исте; потреба за тачним дефинисањем мешаних ДНК профила који би се уносили у национални ДНК регистар; питање уноса ДНК профила спорних трагова који су утврђени пре почетка рада на Нацрту закона о националом ДНК регистру, а који немају Европски стандардни сет локуса; побољшање квалитета приликом изузимања и достављања биолошких трагова са лица места и очување лица места као о битном предуслову за тачне и квалитетне резултате ДНК анализе.

10. Које ће се мере током примене закона предузети да би се постигло оно што се законом предвиђа?

Министар унутрашњих послова ће у року од годину дана од дана ступања на снагу закона донети подзаконски пропис којим ће се ближе уредити начин вођења националног ДНК регистра.

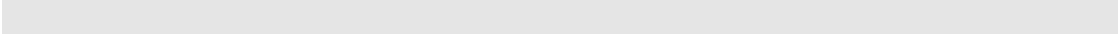
Овим подзаконским прописом ће у потпуности бити уграђени релевантни обавезујући прописи ЕУ и омогућено потпуно функционисање ДНК националне базе података, планирано у року од две године од дана ступања на снагу овог закона.

Наведени рок је предвиђен сходно реализацији пројекта на основу којег је обезбеђена техничка опрема за успостављање регистра.

Што се тиче институционално управљачких мера и активности, није потребно мењати организациону структуру органа, а евентуална потреба за повећањем броја запослених на пословима везаним за вођење националног ДНК регистра ће накнадно бити, уколико расположива средства то буду дозвољавала, исказана и реализована.

Нерегулаторне мере, односно план потребних обука запослених у Министарству унутрашњих послова у овом тренутку не постоји. Имајући у виду послове које тренутно обављају стручна лица у организационој јединици Министарства надлежној за национално-криминалистичке послове, која ће уједно бити надлежна за вођење националног ДНК регистра, посебне обуке неће ни бити потребне.

За ех-post анализу биће коришћени следећи параметри: количина података расположивих у националној ДНК бази (достављених од стране других ДНК лабораторија и колектованих на друге начине), временски оквир реализације ових активности, број расветљених кривичних дела и окончаних кривичних поступака употребом података из националне ДНК базе.

ИЗЈАВА О УСКЛАЂЕНОСТИ ПРОПИСА СА ПРОПИСИМА ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ
--

1. Овлашћени предлагач прописа - Влада

Обрађивач: Министарство унутрашњих послова

2. Назив прописа

Предлог закона о националном ДНК регистру
Draft Law on National DNA Database

3. Усклађеност прописа са одредбама Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије са друге стране („Службени гласник РС”, број 83/08) (у даљем тексту: Споразум),

а) Одредба Споразума која се односе на нормативну саржину прописа

VII Правосуђе, слобода и безбедност, члан 86 – Спречавање и борба против организованог криминала и осталих незаконитих активности

б) Прелазни рок за усклађивање законодавства према одредбама Споразума

в) Оцена испуњености обавезе које произлазе из наведене одредбе Споразума

/

г) Разлози за делимично испуњавање, односно неиспуњавање обавеза које произлазе из наведене одредбе Споразума

/

д) Веза са Националним програмом за усвајање правних тековина Европске уније

Поглавље 3 – Способност преузимања обавеза из чланства у ЕУ, у потпоглављу 3.24. Правда, слобода и безбедност, потпоглављу 3.24.6. Полицијска сарадња и борба против организованог криминала.

4. Усклађеност прописа са прописима Европске уније

а) Навођење одредби примарних извора права ЕУ и усклађеност са њима

/

б) Навођење секундарних извора права ЕУ и оцена усклађености са њима

Одлука Савета 2008/615/ЈНА о јачању прекограничне сарадње, посебно у сузбијању тероризма и прекограничног криминала и Одлука Савета 2008/616/ЈНА о извршењу Одлуке Савета 2008/615/ЈНА, Резолуција Савета од 9.06.1997. године о размени ДНК резултата (ОЈ С 193 of 24 June 1997), 32001G0703(01)), Резолуција Савета од 30.11.2009. године о размени ДНК резултата (ОЈ С 296 of 5 December 2009), 32001G0703(01), Оквирна одлука 2008/977/ЈНА о заштити личних података замењена Директивом ЕУ 2016/680 о заштити појединца у вези са обрадом личних података од стране надлежних тела у сврху спречавања, истраге, откривања или извршења кривичних санкција и о слободном кретању таквих података, која ће почети да се примењује од маја 2018. године – потпуна усклађеност је предвиђена доношењем подзаконског акта који доноси министар у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

в) Навођење осталих извора права ЕУ и усклађеност са њима

-

г) Разлози за делимичну усклађеност, односно неусклађеност

Потпуна усклађеност у овој области постићи ће се доношењем подзаконског акта

д) Рок у којем је предвиђено постизање потпуне усклађености прописа са прописима Европске уније

1 година, односно то је рок за доношење подзаконског прописа којим ће се постићи потпуна усаглашеност са ЕУ прописима

5. Уколико не постоје одговарајуће надлежности Европске уније у материји коју регулише пропис, и/или не постоје одговарајући секундарни извори права Европске уније са којима је потребно обезбедити усклађеност, потребно је образложити ту чињеницу. У овом случају није потребно попуњавати Табелу усклађености прописа. Табелу усклађености није потребно попуњавати и уколико се домаћим прописом не врши пренос одредби секундарног извора права Европске уније већ се искључиво врши примена или спровођење неког захтева који произилази из одредбе секундарног извора права (нпр. Предлогом одлуке о изради стратешке процене утицаја биће спроведена обавеза из члана 4. Директиве 2001/42/ЕЗ, али се не врши и пренос те одредбе директиве).

Табела усклађености за Предлог закона о националном ДНК регистру није попуњена, зато што је потпуна усаглашеност са секундарним изворима права ЕУ предвиђена доношењем подзаконског прописа и то у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона. Том приликом биће израђена табела усклађености, са приказом транспонованих одредаба која ће бити достављена Европској комисији. Напомињемо да је и самим Предлогом закона поред захтева за успостављање националне ДНК базе, предвиђена и међународна аутоматска размена података из ове базе, што су основни захтеви које постављају обавезујући прописи из ове области.

6. Да ли су претходно наведени извори права Европске уније преведени на српски језик?

Не

7. Да ли је пропис преведен на неки службени језик Европске уније?

Не

8. Сарадња са Европском унијом и учешће консултаната у изради прописа и њихово мишљење о усклађености

/